

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ F. M.**, bývajúceho v B., **2/ J. S.**, bývajúceho v L., obaja zastúpení JUDr. D. M., advokátkou v B., proti žalovanému **A. P.**, bývajúcemu v T., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24 C 60/2003, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. apríla 2010 sp. zn. 23 Co 370/2009 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trnave z 31. mája 2012 sp. zn. 23 Co 370/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 22. júna 2009 č.k. 24 C 60/2003-170 zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/, ktorou sa domáhali od žalovaného náhrady škody titulom jeho zodpovednosti ako správcu konkurznej podstaty úpadcu K. (nevyplatenie čistej mesačnej mzdy za obdobie od 17.10.2000 do 30.04.2003 s príslušenstvom). Zároveň súd vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka. Súd poukázal na občianskoprávnu zodpovednosť za škodu pri porušení zmluvných alebo iných záväzkových povinností, ako aj na tzv. mimozmluvnú zodpovednosť, pričom v predmetnom spore sa riešila zodpovednosť správcu. V danom prípade nebola daná osobitná zodpovednosť, bolo preto potrebné posudzovať ju podľa všeobecnej občianskoprávnej úpravy. Súd na základe vykonaného dokazovania však dospel k záveru, že nárok žalobcov nie je dôvodný, keď žiadajú od žalovaného 31 368,24 € titulom zodpovednosti konkurzného

správcu. Žalobcovia nepreukázali, že by im z činnosti, resp. nečinnosti správcu vznikla žiadaná škoda. Škodu vyčíslili ako celú neuhradenú mzdu za uplatnené obdobie, pričom z doložených listín bolo zjavné, že na ich zamestnávateľa bol vyhlásený konkurz 17. októbra 2000, s ktorým sa spájajú aj tie účinky, že nevyplatená mzda je pohľadávkou spôsobilou stať sa súčasťou konkurznej podstaty. Správcovi konkurznej podstaty zákon č. 328/1991 Zb. ako aj ďalšie predpisy ukladajú povinnosti a nie je možné pred ukončením konkurzu určiť, či niektoré a ktoré z nich svojou činnosťou porušil. Žalobcovia tak nepreukázali príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vzniknutou škodou. Rovnako nebolo možné dôvodiť zavinenie za túto škodu na strane žalovaného. Škoda nebola súdu preukázaná, keďže doposiaľ nebol konkurz ukončený. Teda nemožno ustáliť, do akej miery bude nárok žalobcov uspokojený v konkurznom konaní. Žaloba bola podaná predčasne, pretože žalobcom škoda ešte nevznikla. Škoda im môže vzniknúť až po skončení konkurzného konania, kedy budú vedieť, v akej konkrétnej výške im škoda vznikla. Svoje nároky si musia vysporiadať predovšetkým so subjektom zmluvného vzťahu, zamestnávateľom, a vo vzťahu k iným subjektom si môžu uplatňovať mimozávazkovú zodpovednosť za vznik majetkovej ujmy až po tom, čo táto ujma z mimozávazkového vzťahu vznikla. Vzhľadom na uvedené súd návrh zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ rozsudkom zo 14. apríla 2010 sp. zn. 23 Co 370/2009 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trnave z 31. mája 2012 sp. zn. 23 Co 370/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil so správnosťou a presvedčivosťou napadnutého rozhodnutia, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za správne, pretože prvostupňový súd sa náležite zaoberal všetkými skutočnosťami po vyhodnotení dokazovania v zmysle § 132 O.s.p. Prvostupňový súd jednoznačne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Jeho rozhodnutie obsahovo zodpovedá § 157 ods. 2 O.s.p., je náležite preskúmateľné a odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho dôvodmi. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/, 2/ dovolanie. Navrhli rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania

vyvodzovali z § 237 O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 O.s.p. Žalobcovia súčasne súdom vytkli, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Uviedli, že súd sa neoboznámil s rozhodujúcimi skutočnosťami a rozhodnutie vydal predčasne, závery súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení. Vo svojom dovolaní poukázali na § 8 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. m/, § 31 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, § 22, § 47, § 81, § 82, § 85, § 142, § 134 ods. 3 Zákonníka práce, § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaný neprideľovaním práce a nevyplácaním mzdy, odmietnutím ukončiť pracovný pomer so žalobcami a neplnením si povinností vo vzťahu k sociálnej poisťovni a zdravotnej poisťovni a podobne, sa dopustil závažného porušenia svojich právnych povinností. Správca bol medzičasom zbavený svojej funkcie. Nebolo možné zamietnuť žalobu poukazom na to, že je potrebné vyčkať na rozhodnutie v konkurznom konaní. Správca konkurznej podstaty nesie za porušenie zákonom predpísaných povinností osobnú zodpovednosť a túto nie je možné preniesť na iného (novovymenovaného) správcu konkurznej podstaty. Následne žalovaný 2/ písomne doplnil, že škoda spôsobená veriteľovi nemôže byť pohľadávkou proti podstate, pretože sa jedná o pohľadávku voči správcovi konkurznej podstaty.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcov písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd

vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobcami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. vyvodit' nemožno.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolatelia vady v zmysle § 237 O.s.p. namietali, tieto však nijako nekonkretizovali. Po preskúmaní veci dovolací súd konštatoval, že vady v zmysle § 237 O.s.p. v konaní zistené neboli.

Pokiaľ žalobcovia v dovolaní namietali, že súdy nesprávne hodnotili dôkazy, dovolací súd poukazuje na to, že v zmysle § 132 O.s.p. platí, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj R 42/1993).

Dovolatelia svoje dovolanie odôvodnili aj poukazom na § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. taktiež bez bližšej konkretizácie. V tejto súvislosti dáva dovolací súd osobitne do pozornosti,

že v prípade tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ide o vadu, na ktorú môže prihliadať len za podmienky prípustnosti dovolania (o takýto prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Dovolatelia vo svojom dovolaní ďalej namietali, že súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale taktiež prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

K námietke dovolateľov, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že tento dôvod, ktorý bol obsiahnutý v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinnom do 31. augusta 2003, nie je od účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku vykonanej zákonom č. 353/2003 Z.z. dovolacím dôvodom.

V danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/, 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení

s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.), navyše žalovanému ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. novembra 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová